

SOUMRAK
ZÁKON SMEČKY
RUDÝ MĚSÍC

Erin Hunterová

ALBATROS

Zákon smečky: Soumrak (4) Rudý měsíc

Vyšlo také v tištěné verzi

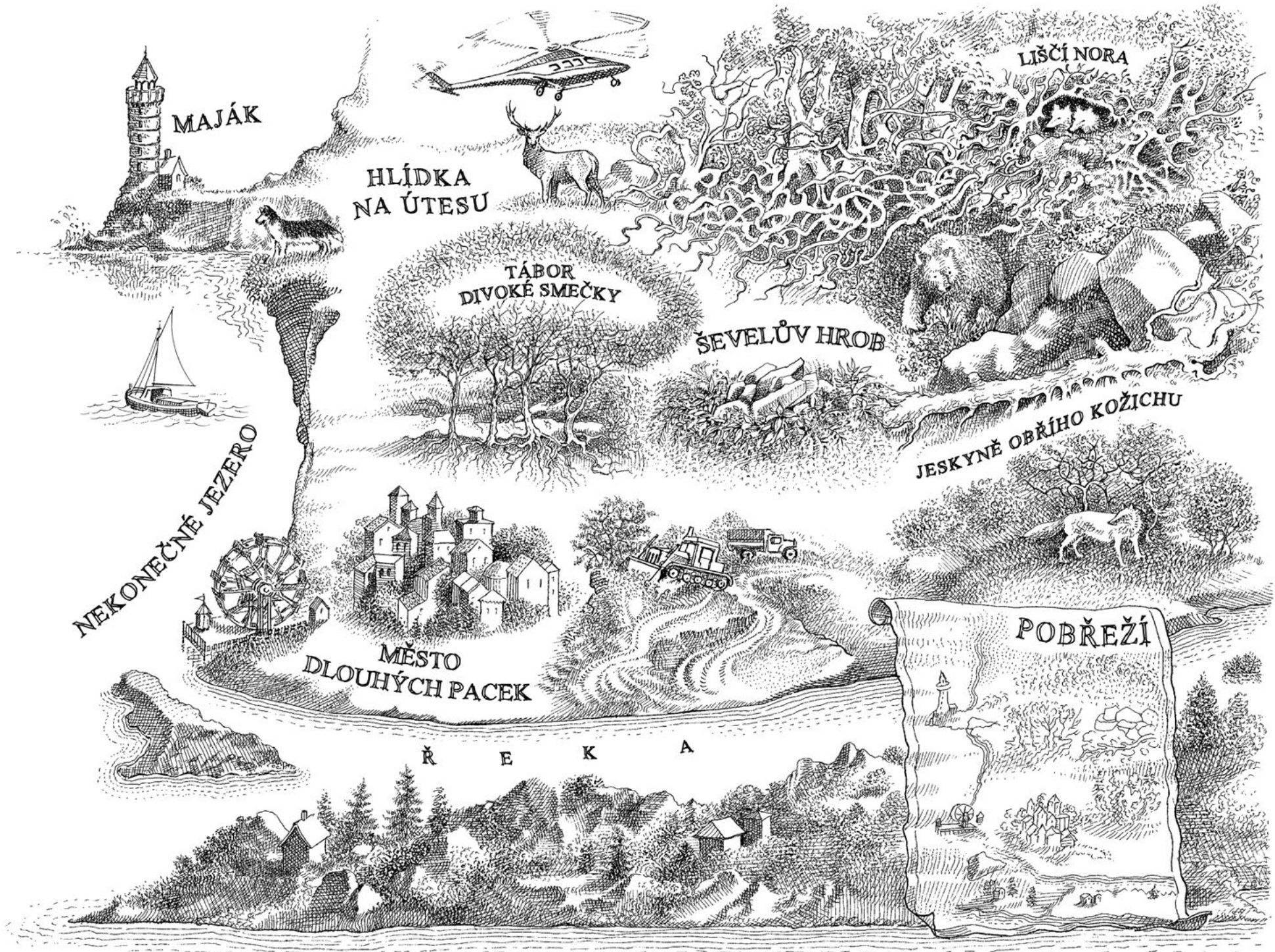
Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Zákon smečky: Soumrak (4) – Rudý měsíc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MAJÁK

HLÍDKA
NA ÚTESU

LIŠČÍ NORA

TÁBOR
DIVOKÉ SMEČKY

ŠEVELŮV HROB

JESKYNĚ OBŘÍHO KOŽICHU

NEKONEČNÉ JEZERO

MĚSTO
DLOUHÝCH PACEK

POBŘEŽÍ

Ř E K A

SOUMRAK
ZÁKON ŠMEČKY
RUDÝ MĚSÍC

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Přeložil Matěj Čuchna

Se zvláštním poděkováním Gillian Philipové

SEZNAM ČLENŮ SMEČKY

DIVOKÁ SMEČKA (podle postavení ve smečce)

ALFA

malá závodní fena s krátkou šedou srstí (známá také jako Hvězda)

BETA

zlatobílý pes s hustou srstí (známý také jako Štístko)

LOVCI

Snap – malá fena s hnědobílou srstí

Bruno – velký bojový pes s hustou hnědou srstí a nevlídnou tváří

Miky – hladkosrstý černobílý farmářský pes

Bouře – tmavohnědá hlídací fena

HLÍDKAŘI

Luna – černobílá farmářská fena

Pajda – hnědý lovecký pes s černými skvrnami a chromou tlapkou

Daisy – malá bělosrstá fenka s hnědým ocáskem

Bríza – malá hnědá fenka s velkýma ušima a krátkou srstí

Zržečka – malá fenka se zrzavou srstí

Brouk – černobílý chundelatý pes

Bodlina – černá chundelatá fena

OMEGA

malá dlouhosrstá bílá fenka (známá také jako Sluníčko)

ŠTĚŇATA

Chundelka – střapatá hnědá fenka

Lumpík – zlatý pejsek

Hryzalka – běžová fenka

Maličká – zlatá fenka se světlýma očima

ÚVOD

V doupěti panovala hluboká tma a zvenčí pronikala jen slabá záře Měsíční psice. Lízinka zamrkala a snažila se potlačit zachvění. Uvnitř bylo teplo a ve vzduchu se vznášely povědomé, uklidňující pachy. Tam venku to snad nebude o tolik horší. Snad.

Bručoun stále chrápal a Vrtík tiše kníkal ze spaní a cenil zuby, jako by se mu zdálo o kořisti. Lízinka nechápala, jak můžou její bratři vůbec spát. Trojice štěnat měla plán a byl nejvyšší čas začít.

Lízinka se sklonila a jemně je postrčila čenicem. Vrtík něco zamumlal a začal se odtahovat, za což si vysloužil o něco silnější šťouchnutí.

„Vstávejte,“ zašeptala. „No tak! Musíme jít!“

Bručoun tiše zavrčel, ale vzápětí se probral, zamžoural a malátně se postavil. Potom štípl Vrtíka do ucha, aby ho popohnal.

„Dělej, Vrtíku,“ zabručel. „Lízinka má pravdu. Je čas.“

Lízinka měla pocit, že při tom všem dělají hrozný rámus, ale dospělí psi z jejich nové smečky se ani nezavrtěli. Slyšela jejich chrápání, mumlání ze spaní a občasné zaškrábání drápů o po-

destýlku, jak se někomu zdálo, že je na lovu. V temnotě sotva rozeznávala jejich spící siluety. *My se odtud dostaneme. Musíme!*

Lízinka pocítila zvláštní svíravý pocit v břiše, když se naposled ohlédla na Štístka, Martu, Mikyho... na všechny psy, kteří je našli a ujali se jich, když maminka usnula a už se neprobudila. Smečka k nim byla laskavá a Lízinku mrzelo, že se nemůže pořádně rozloučit.

Ale když je vzbudím, nenechají nás odejít...

„Dělej, Lízo,“ zašeptal jí Bručoun do ucha. „Ať tě ani nenapadne si to rozmyslet! Tahle smečka si myslí, že jsme zlí psi. Ale my jsme *hlídací* psi a rozhodně se bez nich obejdeme!“

„Já vím,“ povzdychla si Lízinka. „Ale...“

„Zatím jsou na nás hodní, ale jenom proto, že jsme štěňata,“ pokračoval Bručoun a prudce se oklepal. „Až vyrosteme a stanou se z nás velcí hlídací psi, budou z nás mít akorát strach.“

„Máš pravdu. Tahle smečka nás nikdy nepřijme, ne doopravdy,“ řekla Lízinka a olízla mu čenich. „Tak pojďme. Musíme být potichu!“

Vrtík se třásl strachy, když se opatrně plížili k východu z doupěte, ale Lízinka a Bručoun ho pobízeli štouchanci a štípanci a nedovolili mu, aby se zastavil. Když se vysoukali ven do slabé záře Měsíční psice, všichni tři na chvíli ztuhli. Tráva byla studená a pokrytá rosou a noční vzduch byl chladný a ostrý. Lízinka však věděla, že se kvůli Vrtíkovi musí tvářit statečně.

Ale svět venku je tak velký...

Štěňata se pomalu a tiše plížila pryč od doupěte, jedno vedle druhého a těsně nad zemí. Lízinku na břiše a na bradě šimrala stébka trávy. Chtělo se jí kýchnout. *Musím to vydržet.*

Mezi stromy se mihl velký stín a Lízinka ztuhla. Společně se svými bratry se zatajeným dechem pozorovala hlídkařku Lunu, jak s nastroženými ušima a větřícím čenichem obchází hranici tábora.

Jenže Luna pátrala po hrozbách zvenčí, ne po trojici malých štěňat uvnitř samotného tábora. Její silueta brzy zmizela ve stínech a Lízinka si oddychla. Rychle doběhli na okraj lesa, kde končil tábor, a Lízince připadalo, že jejich kroky musí být slyšet široko daleko.

V doupěti sice byla tma, ale les za táborem byl ještě temnější. V podrostu občas něco zašustilo a štěňata sebou pokaždé polekaně trhla. Když ve větvích nad jejich hlavami zavřískal noční pták, Vrtík ztuhl hrůzou a div neupadl. Bručoun se naopak nesl se vztyčenou hlavou a sevřenými čelistmi. Lízinka měla pocit, že Bručoun svou nebojácnost do určité míry předstírá, ale ona sama přece dělala totéž. Rozechvělý Vrtík se tiskl k jejímu boku a Lízinka si byla jistá, že kdyby ho nepodpírala, skácel by se k zemi.

„Kde je ta skála?“ zakňoural Vrtík poté, co celou věčnost kráčeli v naprosté tichosti.

„Už tam budeme,“ odpověděla Lízinka, ale sama tomu přestávala věřit. I Bručoun měl pochyby, soudě podle pohledů, které po ní vrhal. Kdyby se jim podařilo najít ten zvláštní šedý balvan, který připomínal přikrčený obří kožich, Lízinka by přesně věděla, kde jsou, a mohli by se vydat proti proudu řeky... „Už jsme s Martou kolem té skály šli tolikrát. Řeka nemůže být daleko.“

„Jenom jestli nejdeme špatným směrem,“ zabručel Bručoun.

„Možná už jsme ji minuli,“ ozval se nervózní Vrtík.

„Myslím, že ne,“ řekla Lízinka a zastavila se uprostřed kroku s přední packou ve vzduchu.

Bručoun se rozhlédl a olízl si pysky. „Myslím, že nás vedeš na špatnou stranu, Lízo.“

„Já? To *ty* jsi tvrdil, že máme jít po větru od toho velkého stro-
mu!“ štěkla na něj.

„A *ty* jsi zase říkala, že musíme přebrodit ten potůček!“

Lízinka otevřela tlamu, aby mu odpověděla, ale vtom si všimla jeho pohledu, zastřeného dechu a rozechvělých tlap. Bručoun byl úplně stejně vyděšený jako ona.

„Nezáleží na tom, čím je to vina,“ kníkla a svésila uši. „Ztratili jsme se, jsme tady úplně sami a já nemám tušení, co teď dělat!“

Vrtík zoufale zakňučel, plácl sebou na zem a položil si hlavu na tlapy. „Ztratili jsme se!“ zopakoval.

„Neboj, to zvládneme.“ Lízinka se ho snažila uklidnit, ale ani sama sobě nezněla příliš přesvědčivě. *Ale přece jsme se nemohli ztratit. To je hloupost!* Odhodlaně zvedla hlavu a zavěťřila. „Tudy! Jsem si tím jistá... skoro...“

Její bratři se na ni podívali s hlubokými pochybami.

„No tak!“ Lízinka se přinutila nastražit uši, vybrala si směr a zvedla tlapu... která byla najednou velmi těžká. Uvědomila si, jak ji bolí nohy, položila tlapu zpět na zem a sklonila hlavu. „Já nevím,“ zamumlala. „Nevím, kudy máme jít.“

Štěňata se odmlčela a jen si vyměňovala pohledy, ve kterých se mísil strach se zoufalstvím. Zdálo se jim, že se temné stíny stromů kradou blíž a blíž.

Potom se do hrobového ticha ozvalo zašustění listů.

Lízinka zděšeně vyjekla a postavila se čelem k bledému tvaru,

který se k nim blížil podrostem. Mezi keříky a stébly trávy se napřed vynořil malý černý čenich, potom rozechvělé vousky a vzápětí se objevila přátelská bílá tvář.

„Daisy!“ vydechla Lízinka. Její ledovou hrůzu vystřídala nekonečná záplava úlevy, div se pod ní nepodlomily tlapy.

„Lízinko! Vrtíku, Bručoune... Co tady děláte takhle uprostřed noci?“ Malá bílá fenka na ně překvapeně zírala a tmavé oči měla plné starosti. „Vždyť se vám mohlo něco stát!“

Lízinka a Bručoun si vyměnili provinilý pohled. Vrtík popotáhl a sklonil hlavu.

„Chtěli jsme utéct,“ vyrazila ze sebe Lízinka.

„Cože jste?“ Daisy nevěřicně vytřeštila oči. „Ale proč?“

„Nikdo nás nechce ve smečce,“ řekl Bručoun a jeho tvář potemněla. „Bude nám líp o samotě.“

„U Nebeských psů, vždyť to není pravda! Ani to první, ani to druhé!“ Daisy se k nim rozběhla a začala je všechny zuřivě olizovat. „Štěňátka, to se přece rozumí, že vás chceme ve smečce a že vám bude lépe s námi! Každý pes potřebuje mít silnou smečku, zvláště teď po Velkém zavrčení!“

„Ale psi ze smečky nás nemají rádi,“ namítl Bručoun.

„A teď se hezky vrátíme do tábora.“ Daisy nechala jeho slova bez povšimnutí a olizovala mu čeníšek, dokud nezačal kýchat. „Štístko vás chce ve smečce. Miky vás chce ve smečce. Marta vás chce ve smečce a já taky. A jestli je někdo proti, tak si to brzy rozmyslí. Vůbec se tím netrapte, štěňátka.“

Lízinka a Bručoun si vyměnili nerozhodný pohled. Vrtík měl zřejmě jasno – oči mu svítily a špičky jeho nastražených uší se chvěly touhou vrátit se zpět. Bručoun vypadal, že je příliš unave-

ný na to, aby se hádal. A pokud měla být Lízinka upřímná, sama cítila velkou úlevu, že je Daisy našla.

„Tak dobře, Daisy,“ řekla a nedokázala potlačit mohutné zívnutí. Oklepala se a zamrkala. „Půjdem s tebou. Ale do tábora je to tak daleko...“

„Ty moje maličká,“ zasmála se Daisy vřele. „Vždyť je to jenom kousek. Nejsme ani na kraji prvního loviště.“

Lízinka svěsila uši a sklonila hlavu k zemi. *Tolik k našemu velkému útěku. Není divu, že jsme nemohli najít tu skálu, co vypadá jako obří kožich. Je pořád strašně daleko.*

Přesto jí spadl kámen ze srdce, když se zařadila za Daisy a všichni vyrazili k táboru. Byla tak vyčerpaná, že nechtěla nic jiného, než se stočit do klubíčka ve vyhřátém doupěti. Za zády slyšela, jak si Bručoun něco mumlá pod vousy, ale ani jeho tichý odpor nemohl zviklat její přesvědčení.

Já chci patřit do téhle smečky... Možná, že má Daisy pravdu. Možná si na nás zvyknou a nakonec nás budou mít rádi.

Chci svou maminku, ale ta navždy usnula.

Proto chci někam patřit. Chci smečku.

Ach, Nebeští psi, pomyslela si Lízinka a toužebně vzhledla k nebi. Já chci jenom někam patřit...

KAPITOLA PRVNÍ

Spokojená Bouře se líně natáhla do prosluněné trávy. Klid na mýtině rušilo jen ňafání a vrčení čtveřice štěňat, která si hrála před doupětem pod dohledem svých rodičů Alfy a Štístka. Bouře otevřela oko, nastražila ucho a pozorovala je. Tělem se jí rozlil příjemný hřejivý pocit a Bouře si s překvapením uvědomila, že jí pohled na hrající si štěňata naplňuje štěstím.

Malí pejsci byli radostní a bezstarostní, jako by úplně zapomněli na hrůzu z toho, jak se málem utopili v Nekonečném jezeru. Bouře byla ráda, že je ten zážitek příliš nezasáhl, a věděla proč. Štístko, Beta jejich smečky, měl zvláštní dar vzbudit i v tom nejmenším štěněti pocit, že je v bezpečí a bude o něj vždy dobře postaráno.

I když to štěně není jeho, pomyslela si Bouře vděčně a vybavily se jí vzpomínky na její vlastní neklidné mládí. Ona a její bratři zůstali zcela opuštěni, neměli kam jít a nebyl nikdo, kdo by se o ně postaral, dokud se neobjevil Štístko a nestal se jejich náhradním otcem. Přesto se Bouře neubránila smutku. Její bratři se navzdory Štístkově lásce a péči nedožili šťastného konce.

Ale já ano. Já jsem přežila a budu teď žít i pro ně. A bez Štístka bych to nikdy nedokázala.

Mírumilovná atmosféra v táboře byla uklidňující. Bylo příjemné pro jednu vidět staré i mladé členy smečky v tak dobré náladě. Bouře měla dojem, že celý tábor přetéká štěstím a spokojeností. Všichni si potřebovali odpočinout od strachu a podezírání, které smečku tak dlouho tížily. Zdálo se, že se všichni psi na prosluněné mýtině rozhodli vyhnat z hlavy všechny problémy. Mnozí se domnívali, že zrádcem a zlým psem, který jim všem způsobil tolik hrůzy a bolesti, byl hlídací pes Šíp. Ten však smečku opustil společně se svou družkou Bellou. Mnozí věřili, že všechny problémy odešly společně s nimi.

Byla to svůdná myšlenka... až na to, že si Bouře byla jistá, že Šíp byl nevinný. To znamenalo, že zlý pes, který nastražil úlomky čírého kamene do kořisti a pokusil se vzbudit dojem, že věrná hlídkařka Luna krade jídlo, se stále nacházel mezi nimi. A Ševelova vražda zůstávala nevyřešena.

Bouře se při vzpomínce na jeho smrt zachvěla. Nad smečkou stále visela hrozba. Bouře ji cítila, jakkoliv si přála, aby tomu tak nebylo. Ten zlý pes mohl právě v tuhle chvíli plánovat další útok. Přesto se Bouře nemohla ubránit tomu, aby si alespoň na chvíli nevychutnala tu nezvyklou atmosféru klidu a míru.

Jenom bych si přála, aby všechno zlé bylo skutečně za námi...

Bouře zvedla hlavu, když k ní zamířila Snap. Malá lovkyně se blížila s tlamou plnou mechu, měla vesele nastražené uši a vrtěla ocasem.

„Tumáš, Bouře,“ řekla a opatrně položila mech na zem. „Tohle jsem ti přinesla. Vypadáš, že se ti neleží úplně pohodlně. Dej si to pod tlapy.“

Bouře překvapeně zamrkala. Do té chvíle si to neuvědomila, ale přední tlapy měla položené na tvrdém kameni. Nadzvedla se, nahrnula si mech před sebe a znovu ulehla. Teď měla pocit, že se její tlapy vznášejí na obláčku. „Díky, Snap. To je od tebe milé.“

Až nezvykle milé, pomyslela si, když na ni Snap kývla a odklusala pryč. Mikyho družka obvykle neoplývala příliš velkou laskavostí, a navíc patřila mezi členy smečky, kteří byli přesvědčeni, že za všemi potížemi musí stát hlídací pes. Když Šíp odešel, hlavním podezřelým se okamžitě stala Bouře. Teď na ni však Snap pohlížela jako na hrdinku. Všichni ve smečce věděli, že právě ona – hlídací pes – se neohroženě vrhla do vln Nekonečného jezera, vytáhla Maličkou na břeh a zachránila jí život pomocí triku, který ji kdysi dávno naučila Marta.

Je to ale příjemná změna, přemítala Bouře. *Možná si teprve teď začínám uvědomovat, jak mě ta jejich podezíravost ničila.*

Spokojeně si povzdychla a zavřela oči. Pod víčky jí tančily skvrny světla a Bouře je zasněně pozorovala, dokud je nevystřídala temnota. Tehdy se jí do mysli vkradly méně příjemné myšlenky. *Ten mír a klid je jen iluze, kterou si nemůžeme dovolit. Po všem, co ten zrádce napáchal... ta krev a panika v táboře, to zabitě lišče, které vyvolalo válku mezi námi a liškami...*

Bouře si přála věřit tomu, že za těmi hrůznými činy stál někdo z těch, kteří mezitím opustili smečku. Samozřejmě to nemohla být Bella ani Šíp. Bouře věděla, že by nebyli schopní napáchat takové zlo, ať už si o nich ostatní psi ze smečky mysleli cokoliv.

Ale co ti ostatní? Co Jespa, Hvozd nebo Hrab, psi z bývalé Běsovy smečky? Nebo Střela, která sice patřila do Divoké smečky už od jejího počátku, ale přesto se rozhodla odejít? Jistě, v době, kdy

někdo rozetřel králíčí krev po celém táboře, už sice byli pryč, ale mohli se přece nepozorovaně vrátit a...

Bouře cítila, jak se o ni opřel něčí bok, a otevřela oči. Miky a Snap se uvelebili vedle ní, aby si užili teplé paprsky Slunečního psa. Bouře se okamžitě cítila lépe. Vzápětí jí něco přelezlo po zádech, a než se stačila otočit, byla obsypaná nadšenými štěňaty, která po ní lezla, snažila se ulovit její ocas nebo jí ožužlávala uši. „Maličká, necháš toho!“ vyjekla Bouře.

Malá fenka ji vesele ignorovala a zahryzla se jí do ucha, zatímco se velký chlupatý Lumpík skutálel Bouři po zádech a začal dorážet na její zadní tlapy. Chundelka a Hryzalka mezitím sváděly zuřivý souboj podél její páteře. Pokusila se je setřást, ale obě štěňata byla vmžiku zpátky nahoře a znovu se do sebe pustila.

„Být tebou, tak to vzdám,“ zasmál se Miky.

Bouře se překulila na bok a štouchla tlapou do Maličkové, která začala nadšeně ňafat. Chundelka a Hryzalka spolu přestaly zápolit, vrhly se na Bouři a se smíchem a vrčením ji měkkými tlamičkami začaly kousat do krku. Bouře s předstíraným záupněním zamávala tlapami ve vzduchu. Lumpík jí vyskočil na rameno, zaklonil hlavu a vítězoslavně se rozštěkal.

„Ó ne, jsem poražena!“ zakvílela Bouře.

„Grrr!“ Maličká měla v tlamě většinu její packy.

„Jsme dovyba... dobyvatelé hlídacích psů!“ zavyl Lumpík.

„Hurá!“ přidaly se Chundelka a Hryzalka.

Bouře ležela bezmocně pod jejich váhou a chraplavě se smála. Hluboko v nitru cítila ten nezvyklý pocit tepla a štěstí. *Oni se mě už vůbec nebojí. Ne od té doby, co jsem je vytáhla z Nekonečného jezera. Naopak mě mají upřímně rádi...*

„Bouře! Bouře! Vyprávěj nám něco!“ Hryzalka jí poskakovala těsně před čenicem.

„Ano! Vyprávěj!“ ozvaly se Chundelka a Maličká.

„Nebo tě zase porazíme!“ zavrčel jí Lumpík nečekaně do ucha, až sebou Bouře polekaně trhla.

„S radostí, štěňátka...“ Bouře vstala a pořádně se oklepala. *Už jenom proto, že jste se konečně naučili vyslovit mé jméno a už mi neříkáte Bouže.* „Ale... počkej Lumpíku, přestaň mě kousat... zrovna si nemůžu vzpomenout na žádný příběh... vydržte...“

„Já vám povím příběh,“ ozval se jim za zády pobavený hlas Alfy. „Ale musíte mi slíbit, že už necháte Bouři na pokoji, štěňátka. Myslím, že už jste ji potrápili více než dost.“ Krásná štíhlá fena Bouři přátelsky olízla čenich a posadila se do trávy. Štěňata konečně na Bouři přestala dorážet a shromáždila se okolo své maminky... všechna až na Maličkou, která se uhnízdila mezi tlapami Bouře. Ta jí něžně olízla hlavičku.

Alfa na ni mrkla a Bouře vděčně zabušila ocasem o zem. „Budu vám vyprávět o Větrných psech, jestli chcete.“

„Ó, Větrní psi!“ vyštěkla Chundelka nadšeně a nastražila strapatá hnědá ouška.

Příběhy o Větrných psech měla štěňata nejraději. Alfa, stejně jako všichni závodní psi, k nim měla blízký vztah a její štěňata ji v tom zřejmě následovala.

„Tak tedy,“ začala Alfa, když se pohodlně uvelebila a zkržila přední tlapy. „Určitě si vzpomínáte, že Větrní psi každý rok loví Zlatou laň a ženou se za ní okolo celého světa. A když ji konečně chytí, skončí Dlouhé světlo, nastane Rudolistí a Zeměpisce se začne chystat na Ledový vítr.“

„Ano, ano, ano, to si pamatujeme!“ Lumpík se snažil vylézt na Chundelku, aby lépe slyšel, a ta ho ze sebe musela setřást.

„Za normálních okolností Zlatá laň opět povstane na přelomu Stromokvětu a dalšího Dlouhého světla. Ale jednou, před mnoha a mnoha lety, se Větrným psům nepodařilo Zlatou laň chytit.“

„Jak se to mohlo stát?“ vydechla Chundelka.

„To nikdo neví,“ odpověděla Alfa. „A protože Zlatá laň zůstala na svobodě, Rudolistí nepřišlo a Ledový vítr už vůbec ne. Větrní psi nepolevovali a pronásledovali Zlatou laň, co jim síly stačily, jenže začínali být unavení. Tak unavení, že se obávali, že už ji nikdy nedostihnou. Jenže kdyby se jim to skutečně nepodařilo, celý svět by to vyvedlo z rovnováhy!“

Čtveřice štěnat zírala na svou maminku s vykulenýma očima. Bouře je pobaveně pozorovala.

„Větrným psům nakonec došel dech a zdálo se, že Zlatá laň skutečně zůstane navždy nepolapena. Ale co by se stalo se světem bez Rudolistí a Dlouhého větru? Bez chladných období by si stromy a rostliny neodpočinuly a nemohly by pak růst!

A právě tehdy, štěňátka, vyšla první závodní fena ze svého doupěte a byla zděšena tím, že Zlatá laň stále běhá po světě. Věděla však, co je třeba,“ řekla Alfa a zvážněla. „Nelenila a rozběhla se za Větrnými psy. Stačila jim, protože byli unavení, zatímco ona byla odpočatá a plná sil. Podívejte se, jak jsem lehká a jaké mám dlouhé a štíhlé nohy, řekla jim. Umím běhat a nejsem unavená. Dovolte mi pokračovat místo vás v lovu!

Větrní psi byli tak vyčerpaní, že souhlasili a nechali první závodní fenu, aby ukázala, co v ní je. Brzy poznali, že nelhala. Její tělo bylo lehké a mrštné jako pták v letu a její dlouhé nohy ji nesly kupředu

rychlostí větru. Zlatá laň byla rychlá, štěňátka, ale i ona začínala být unavená. Uháněla nahoru po svahu velkého kopce a statečná závodní fena ji pronásledovala, dokud nedorazily na vrchol, kde se závodní fena mohutně odrazila *a strhla Zlatou laň k zemi!*“

Štěňata byla bez sebe nadšením. „Hurá! Sláva závodní feně!“

„A tak byla opět nastolena rovnováha. Větrní psi měli velkou radost a byli pyšní na to, jak je první závodní fena odvážná a odhodlaná. Proto rozhodli, že každý smrtelný pes, který v budoucnu chytí Zlatou laň nebo jeden z jejích stínů, bude požehnán dlouhým a šťastným životem. A nejen on, ale také jeho štěňata a celá smečka.“

„Hurá!“ zavyl Lumpík a začal se točit dokolečka. „Jednoho dne ji ulovím!“

„Ne, *já* ji ulovím!“ štěkla Chundelka a strčila do něj packou.

„Já! Já!“ zaňafala Maličká a rozesmála tím své sourozence.

Bouře se ovládla a nepřipojila se k jejich smíchu, byt' to nemysleli zle. Místo toho se sklonila k Maličké a něžně do ní štouchla čenichem. *Nechci, aby si myslela, že jí nedůvěřuju.* „A proč bys nemohla chytit Zlatou laň? Odvaha ani odhodlání ti nechybí.“

Malá fenka k ní obdivně vzhlédla. „Děkuju, Bouře!“

Někteří psi ze smečky byli přesvědčeni, že Zlatá laň není nic než příběh a pohádka pro štěňata. *Ale já vím, že to tak není,* pomyslela si Bouře a pocítila přival vzrušení a napětí. *Já jsem ji viděla na vlastní oči. Není to tak dávno, co ji Štístko skoro dostal. Byl jeden skok od chycení jejího stínu...*

Bouře se zahleděla na štěňata, která už začínala zívát. *Jestli tenhle klid vydrží, mohla bych se ji pokusit ulovit, než skončí Dlouhé světlo.*

Nejen pro Lumpíka, Hryzalku, Chundelku a Maličkou, ale také pro zbytek smečky... abych jim ukázala, jak jsem jim vděčná za to, že mě přijali mezi sebe. Jednou provždy bych jim ukázala, že do téhle smečky patřím.

S náhlým přívalem energie vyskočila Bouře na nohy. „Alfo, nevadilo by, kdybych se šla trochu proběhnout? Sama? Po tom příběhu mám chuť trochu si protáhnout svaly.“

Alfa vypadala trochu překvapeně, ale přikývla. „Samozřejmě, Bouře. Úplně ti rozumím. I já dostávám chuť se proběhnout, když o tom mluvím,“ řekla, podívala se na svá štěňata a pobaveně zavrtěla hlavou. „Akorát to teď asi nepůjde...“

Bouře na rozloučenou olízla Maličkou, vyskočila a rozběhla se ven z tábora. *Nejspíš Zlatou laň nenajdu, ale kdo ví? Třeba je ještě pořád poblíž. Za pokus to stojí! Třeba narazím alespoň na její pach...*

Bouře se řítila podrostem a za chvíli něco skutečně ucítila. Nebyla to ale vůně Zlaté laně, nýbrž povědomý pach psa. Na poslední chvíli stačila zastavit, aby do něj nevrázila.

„Bruno!“

Bouře se vnitřně naježila. Bruno ji nikdy zcela nepřijal jako sobě rovného člena smečky a obecně choval hlubokou nedůvěru ke všem hlídacím psům. Dokonce i během těch posledních dní, kdy se celá smečka chovala k Bouři tak hezky, si Bruno udržoval odstup. Bouře nečekala, že ho potká, ale velký pes tu byl na hlídce. Samozřejmě. Počet členů smečky se ztenčil natolik, že i lovci museli občas držet stráž. Bouře se napjala, stáhla uši a čekala, že jako obvykle uslyší nějakou jedovatou poznámku.

„Bouře?“ Bruno vypadal překvapeně, ale pohled jeho hnědých očí byl nečekaně vlídný. „Ty jsi taky na hlídce?“

„Ne, jenom jsem se šla proběhnout,“ zabručela. „A teď zase půjdu...“

„Bouře, počkej chvilku,“ řekl Bruno a nakročil jejím směrem. „Já... ti musím něco říct. Chtěl... chtěl bych se ti omluvit... za to, jak jsem se k tobě choval.“

Bouři poklesla čelist. Nezmohla se na jediné slovo, jen na Brunu nevěřičně zírala.

„Myslím to vážně,“ pokračoval. „Neprávem jsem tě podezíral a mrzí mě to. Už si nemyslím, že ten zrádce jsi ty. Opravdu ne.“

Bouře se posadila a poškrábala se za uchem, aby získala trochu času na přemýšlení. *Šálí mě snad sluch?* „Ale ty přece nemáš hlídací psy rád...“

„Pořád si myslím, že Šíp zabila Ševela,“ přiznal Bruno. „No... buď on, nebo lišky. Ale viděl jsem, jak jsi zachránila Maličkou z Nekonečného jezera, a v tu chvíli mi došlo, že jsem se v tobě zmýlil. Jsi dobrá fena, Bouře. Mrzí mě, že jsem ti nevěřil. A mrzí mě, co všechno jsem ti způsobil.“

Bouře zírala do jeho smutné, zkroušené tváře. Kolikrát už viděla ty rysy zkroucené do zlomyslného šklebu? Kolikrát viděla ty oči přimhouřené a plné podezření? Ať se však snažila sebevíc, neviděla teď v Brunově výrazu nic než upřímné pokání. *Jak mu ale mám věřit?*

Bouře se napřímila. „Pořád ale obviňuješ Šípa. Pořád si myslíš, že všichni hlídací psi jsou zlí. Myslíš, že to bylo naše *rozhodnutí*, že jsme se narodili takhle?“

„Šíp je něco jiného,“ řekl Bruno s němou prosbou v očích. „Ano, jeho pořád obviňuju. Nevíme, co je zač, nikdy jsme ho pořádně nepoznali, a teď navíc odešel ze smečky a vzal s sebou Bellu. Zároveň už ale vím, že nejde o to, jestli je někdo hlídací pes. Sli-

buju, že už vůči tobě nikdy nebudu chovat předsudky. Víím, že to byla hloupost.“

Bouře si olízla pysky. Bruno vypadal upřímně zničeně. Mohla se s ním vůbec hádat, když měl ve tváři tak zoufalý výraz? „Bruno, jestli je to pravda, tak... tak tvou omluvu přijímám.“

„Je to pravda, přísahám. No nic, Bouře, asi bych měl pokračovat v hlídkování.“ Velký pes nastražil uši, ale vzápětí se přikrčil, natáhl přední tlapy a podřízeně sklonil hlavu. „Ale věř mi, prosím, když říkám, že toho všeho opravdu lituju.“

Bouře překvapeně stáhla uši. *Tohle gesto by přece nepředstíral, nebo ano? Bruno přece vždycky dělá a říká přesně to, co má na srdci.* Neochotně si musela přiznat, že ji jeho slova potěšila. *Nikdy bych nečekala, že zrovna Brunovi bude záležet na tom, co si myslím. Těžko se tomu věří, ale on to asi skutečně myslí vážně.* Váhavě zavrtěla ocasem.

„Tak dobře... Dobře, Bruno. A děkuju. Vážím si toho, cos mi řekl.“

„To jsem rád.“ Bruno rychle přitiskl svůj čenich k jejímu. „Díky, Bouře. Hodně to pro mě znamená.“

Bouře se posadila a dívala se, jak Bruno mizí v podrostu. Celé setkání ji vyvedlo z míry, ale současně cítila narůstající pocit štěstí. *Já tomu nemůžu uvěřit. On to myslel vážně, tím jsem si jistá. Bruno mě přestal nenávidět. Teď už mě konečně přijala celá smečka.*

Věci se opravdu začínají obracet k lepšímu. Konečně někam skutečně patřím.

KAPITOLA DRUHÁ

Hrob ležel na klidném místě ve stínu stromů. Okolo se vznášely pachy lesa, skrze větve prosvítaly paprsky Slunečního psa a Bouře tiše hleděla na půdu, pod kterou pohřbili Ševela, aby se mohl vrátit k Zeměpsici. Hlína už nebyla rozrytá a začínala na ní růst tráva, mech a drobné fialové kvítky. Ševel se stával součástí lesa, přesně jak to Zeměpsice slíbovala všem psům.

Bylo to tak správně. Bouře sklonila hlavu a otočila se k odchodu.

Vzápětí sebou trhla a rozbušilo se jí srdce. Ševel stál přímo před ní. Vůbec se nestal součástí lesa, byl opět sám sebou a v očích se mu zračil strach.

„Bouře, nezapomeň na mě, ano?“

Bouře cítila, že jí náhle vyschlo v hrdle. Zavrtěla hlavou a zachraptěla: „Samozřejmě, že na tebe nezapomenu, Ševeli! Ale už je čas jít dál. Naše smečka se musí dívat dopředu.“

Šedý pes potřásl hlavou a jeho oči byly plné smutku. „Ach, Bouře.“

Bouři přejel mráz po zádech, až se zachvěla. Nedokázala odtrhnout pohled od Ševelových očí.

„Zatím se ještě nemůžeš dívat dopředu, Bouře. Prosím.“ Ševel ukázal čenichem. „Nejdřív se musíš ohlédnout za sebe.“

Bouře cítila, jak se jí ježí hřbet. Nechtěla se otočit, ale neměla na vybranou. Pomalu se ohlédla.

Dva hroby.

Dva!

Ten Ševelův vypadal úplně stejně jako předtím, pomalu zaruštal trávou a mechem, stával se součástí lesa.

Ten druhý však byl čerstvý, pokrytý tmavou, ještě vlhkou hlínou.

„Kdo?“ vyštěkla Bouře přiškrceně. „Čí je to hrob, Ševeli?“

Ticho. Když se otočila, Ševel byl pryč. Bouře začala zběsile hrabat, zarývala drápy do kypré půdy a vykopávala ji zadními nohama. Hrabala s narůstajícím zoufalstvím. Hlína byla měkká a lehká, Bouře se rychle prokopala do velké hloubky, mnohem hlouběji, než kam pohrbili Ševela. Ať se však snažila sebevíc, nenarazila na žádné tělo.

Kde je mrtvola? Jak hluboko ještě musím hrabat? Bouře zvedla hlavu a hlasitě zavyla do stinného lesa.

„Čí je to hrob? Čí?!“

Bouře se s trhnutím probudila a začala se třást. Zděšeně pohlédla na své tlapy a vzápětí jí spadl kámen ze srdce, když zjistila, že nejsou obalené hlínou. Nebyla náměsíčná a nehrabala v půdě.

Přesto měla dojem, že ano. Téměř cítila bahno a zrnka písku mezi drápy a příchutí hlíny v tlamě. Několikrát se oklepala a zaprskala, ale přesto se toho pocitu nedokázala zbavit.

Bylo brzy. Sluneční pes ještě nevykoukl zpoza stromů, ale nebe na obzoru už bledlo. Bouře se zachvěla a potlačila zakňučení. *Naštěstí jsem nikoho nezbudila, když jsem se tu zmítala. Díky Ne-*

beským psům! Jak bych jim vysvětlila, že jsem měla tak strašný sen?

Pachuť hlíny a pocit zablácených tlap ji neopustil po zbytek rána, stejně jako nemohla vyhnat z mysli vzpomínku na druhý čerstvý hrob. *Nebylo tam žádné tělo, ale Ševel se mi tím snažil něco sdělit, tím jsem si jistá.*

Umře snad někdo další? A kdo to bude?

Já?

Když se připojila k Broukovi a Bodlině, aby mohli vyrazit na ranní hlídku, byla Bouře stále ponořená do černých myšlenek. Mladí sourozenci se s ní nadšeně vítali, ale Bouře nedokázala předstírat veselí. Byl to sice nesmysl, ale měla pocit, že má celý kožich umazaný od hlíny z hrobu.

„Děje se něco, Bouře?“ zeptal se Brouk a nakrčil čelo.

Bouře se už asi potisící oklepala, ačkoliv věděla, že na sobě nemá nic, co by šlo setřást. *U Psích duchů, vždyť to byl jenom sen!*
„Nic. Měli bychom vyrazit.“

Sourozenci si vyměnili zaražené pohledy, ale Bouře jim nedala příležitost klást další otázky. Vedla je po obvyklé trase, širokým obloukem směrem k opuštěnému městu dlouhých pacek. Poslední dobou tam začínalo být rušno a Alfa chtěla vědět, co se děje.

Trojice zpomalila, když se před ní objevila první řada rozbitých nízkých budov. Bouře kývla na Brouka a Bodlinu, přikrčila se a s nastraženými ušima se začala plazit vysokou trávou. Do nozder ji uhodil ostrý pach dřeva a smůly připomínající čerstvě ulomenou větev.

Alfa má pravdu. Dlouhé packy jsou zpět a něco chystají.

Bouře viděla nové ploty ze světlého dřeva, čerstvě nařezaného ostrými zbraněmi dlouhých pacek. Viděla také daleko se táhnoucí

pásky udusané půdy lemované obřími čtvercovými dírami s okraji zpevněnými nedávno nařezanými kládami. Opodál spaly velké žluté hluchné klece, které dlouhé packy používaly na těžkou práci.

„Hlavně abychom je neprobudili,“ hlesl Brouk rozechvěle.

„To myslím nehrozí,“ zašeptala Bouře. „Určitě jsou po tomhle všem úplně vyčerpané.“

Neuniklo jí, že má Bodlina přimhouřené oči a zježený hřbet. Oba sourozenci působili nervózně a napjatě. Nenáviděli dlouhé packy a nebylo divu – skupina obzvláště zlých dlouhých pacek kdysi chytila a zabila jejich tatínka Bouřliváka. Bouře si vzpomněla na ten děsivý večer, kdy se Štítkova a Alfiná štěňata vydala k Nekonečnému jezeru a téměř se v něm utopila. Bodlina byla jednou z těch, kdo se je vydali zachránit, ale v rozhodující chvíli se nedokázala přinutit vstoupit na pláž, protože tam byly dlouhé packy. Její strach jí to nedovolil, ačkoliv jindy jí odvaha nechyběla.

„Jste v pořádku, vy dva?“ zeptala se Bouře a znepokojeně se za nimi ohlédla.

„Nic nám není,“ řekla Bodlina přiškrceným hlasem, ale oči jí svítily odhodláním. „Půjdeme dál.“

„Budeme se držet pohromadě,“ řekla Bouře. „Budeme v bezpečí, když se budeme navzájem chránit.“

S ještě větší obezřetností se plazili trávou směrem k městu. Bouře zcela zřetelně cítila pach hněvu a strachu obou sourozenců. Stoupal jim ze srsti jako pára, ale přesto srdnatě postupovali kupředu. Mezi poničenými budovami se pohybovaly vysoké postavy a trojice psů slyšela to zvláštní štekání, kterým se mezi sebou dlouhé packy dorozumívaly.

„Nesnesu pomyslení na to, že jsou tak blízko našeho tábora,“ zasyčela Bodlina. „Zvlášť po tom, co provedly našemu tátovi.“

Brouk se otrásl. „Dlouhé packy jsou zlé, Bouře.“

„Co když to jsou jiné dlouhé packy?“ nadhodila Bouře nejistě. „Ten hodný druh, třeba jako ta, kterou Miky zachránil na pláži před tou obří vlnou. Tyhle přece nemají ploché černé tváře ani žlutou srst.“

Snažím se přesvědčit Brouka a Bodlinu, ale přitom si tím sama nejsem jistá. Nejspíš mají pravdu, pro naši smečku tohle nemůže být dobrá zpráva. I ta hodná dlouhá packa na pláži chtěla, aby s ní Miky nasedl do toho hlučného ptáka...

Co huň, rozrytá půda a čerstvě vykopané díry Bouří připomínaly hrob, který viděla ve snu. Cítila, jak se jí ježí hřbet. *Všechno je špatně. Blíží se něco strašného. Viděla jsem to ve snu a tenhle návrat dlouhých pacek to jenom potvrzuje.*

Jenže netuším, co přesně nám hrozí...

„Ke mně, smečko! Všichni poslouchejte!“ Alfa dosud vzpřímeně seděla na svém místě v kruhu a trpělivě čekala, dokud i ti nejnižší postavení členové smečky nedojedí svůj díl kořisti. Měsíční psice stála otočená bokem ke světu a krčila se těsně nad obzorem. Nad táborem však visely těžké mraky a na hlavy psů občas dopadla dešťová kapka. Za běžných okolností by se teď všichni rychle rozprchli do svých doupat, ale Alfa se tvářila nezvykle vážně a pohled jejích tmavých očí byl nesmlouvavý. Všichni psi se poslušně shromáždili okolo ní. Sluníčko, Omega smečky, rychle spolkla poslední kousek myši, olízla si drápy a nastražila svá chundelatá ouška.

Alfa spokojeně přikývla. „Nuže. Musíme probrat to, s čím se dnes Bouře, Brouk a Bodlina setkali na hlídce. Počet dlouhých

pacek dole ve městě narůstá, přivedly si obří hlučné klece a začínají přetvářet krajinu. Otázkou je, zda se posunou směrem k táboru, a pokud ano, jak se k tomu postavíme.“

Na mýtině se na okamžik rozhostilo zamýšlené ticho, ale dva psi vzápětí vyskočili a začali vrčet. *Brouk a Bodlina*, pomyslela si Bouře překvapeně.

„Samozřejmě na ně zaútočíme!“ štěkla Bodlina. Její hlas se zvučně nesl celým táborem.

„Vyženeme je zpátky, ať jdou, odkud přišly!“ přidal se její bratr se zuřivým výrazem. „Dřív než stihnou naši smečce ještě víc ublížit!“

„Tohle území je *naše*,“ dodala Bodlina. „Ne jejich! Ne potom, co ho opustily!“

Bouře je neklidně pozorovala. Bylo jí naprosto jasné, že mladým sourozencům nejde jen o ochranu území smečky. Živě si vybavovala, jak silně Bodlinou otřásl pouhý pohled na dlouhé packy. Teď se jí vrátila odvaha, a Bouře věděla, že Brouk a Bodlina netouží po ničem jiném než po pomstě za Bouřliváka. To ale nikdy nemohlo dopadnout dobře. Ne, když proti nim stály dlouhé packy s hlučnými klecemi a smrtícími hlučnými holemi.

„Tak co, Alfo?“ štěkl Brouk. „Budeme bránit své území?“

Alfa vyskočila na plochý kámen a sjela oba sourozence přísným pohledem.

„Ne,“ řekla tiše, ale zřetelně. „Nebudeme bojovat s dlouhými packami. Pro psy z toho nikdy nemůže vzejít nic dobrého. Vy dva jste možná ještě příliš mladí na to, abyste to pochopili, ale já o tom vím své. Stejně jako Beta, který se mnou byl v Domě pastí,“ dodala a kývla na Štístka.

Brouk vypadal, že ho Alfino klidné odmítnutí překvapilo a roz-zlobilo, ale Bodlina váhavě nastražila ucho. „Co je to Dům pastí?“ zeptala se.

Bouře zvědavě pohlédla na Alfu. Samotnou ji to zajímalo.

„Povím vám to. Možná vás potom opustí touha začínat si s dlouhými packami.“ Alfa si lehla na kámen a natáhla své štíhlé tlapy. „Dlouhým packám vadí svobodní psi, dokonce i ti, co je nijak neobtěžují. Proto je chytají a vězní v kovových pastích. Jsou tak studené a stísněné, že se v nich dá stěží postavit, natož běhat nebo skákat.“ Alfa si povzdychla, smutný pohled upřený někam do dálky. „Občas přijdou a některého psa pustí z klece ven, ale ten potom zmizí a už ho nikdy nespatříte.“

Bouři přešel mráz po zádech. Brouk pořád vypadal rozzuřeně, ale pach Bodlinina hněvu se opět mísil se strachem.

„Tak dobře,“ řekla Bodlina po chvíli a sklonila hlavu. „Přijímáme tvé rozhodnutí, Alfo.“

„Samozřejmě, že je přijímáte,“ řekla Alfa jemně. „Mrzí mě to, Brouku a Bodlino, ale boj s dlouhými packami nepřichází v úvahu.“

„Možná, že nakonec nebudeme mít na výběr,“ zabručel Brouk, ale přesto si lehl a svěsil uši v podřízeném gestu.

„Pořád je tu možnost, že nás dlouhé packy nechají na pokoji,“ ozval se farmářský pes Miky, rozumný jako vždy. „Když je nebudeme obtěžovat, ony nebudou obtěžovat nás.“

„To pověz Bouřlivákovi!“ štěkla Luna a prudce vstala, jen aby vzápětí smutně svěsila hlavu. „Dlouhé packy nás nikdy nepřestanou pronásledovat a lovit, stejně jako chytily mého druhu,“ řekla s povzdychem. „Nevzdoruji jako Brouk a Bodlina. Jsem jen smutná. Nechci, aby kohokoliv z nás potkalo to, co se stalo Bouř-

livákovi.“ Luna švihla ocasem a pohlédla Alfě do očí. „Budeme si muset znovu hledat nový tábor?“

„Nejsem si jistá,“ řekla Alfa s pohledem upřeným na kámen, na němž ležela. „Ale pokud budou dlouhé packy chtít tohle území, možná nám nic jiného nezbude.“

Bouře zalapala po dechu. Opravdu by to mohlo dojít tak daleko? Celou dobu se soustředila na to, že smečku ohrožuje zrádce v jejích řadách, a nenapadlo ji, že by nebezpečí mohlo přijít také zvenčí.

Několik psů začalo štěkat na protest.

„Ale tohle je náš domov!“ zavyla Snap.

„Museli jsme si to tu vybojovat a odpracovat,“ řekla Daisy zničeh. „Jsme tady doma.“

„A je to tu tak krásné,“ zakňučela Sluníčko. „Náš hájek, naše jezírko, náš útes, odkud vidíme široko daleko, jestli nám nehrozí nebezpečí...“

„Kam bychom vůbec šli?“ ozvala se Bríza. „Ti psi, kteří nás opustili, už si určitě zabrali nejlepší místa v okolí. Museli bychom urazit dlouhou cestu, než bychom se mohli někde usadit.“ S obavami pohlédla na čtveřici štěňat.

„Já nevím,“ vzdychla Luna a zaryla drápy do země. „Šla bych klidně až na konec světa, abych svým štěňatům zajistila bezpečí. Jsem si jistá, že Alfa a Štístko to vidí stejně. Štěňata tu cestu zvládnou, když jim budeme pomáhat.“

„Mí bratři a já jsme putovali s Mikym a Štístkem, když jsme odešli z Psí ohrady,“ řekla Bouře tiše. Nechtěla smečce připomínat svůj původní domov plný hlídacích psů, ale zároveň cítila potřebu Brízu uklidnit. „Byli jsme tehdy stejně staří. Naše štěňata

